

Akademik Dil ve Edebiyat Dergisi

Journal of Academic Language and Literature

PROF. DR. METİN AKAR'A ARMAĞAN

(Cilt/Volume: 5, Sayı/Issue: 4, Aralık/December 2021)

Fatma TOPDAŞ ÇELİK

Arş. Gör. Dr., Ardahan Üniversitesi
fatma_topdas@hotmail.com

<https://orcid.org/0000-0002-1002-0465>

Kurgu Tekniği Bakımından Turgay Kantürk'ün *Kahraman* Öyküsü

*Turgay Kantürk's Story "Kahraman" in the Context of
Plot Technique*

Araştırma Makalesi/Research Article

Geliş Tarihi/Received: 02.10.2021

Kabul Tarihi/Accepted: 03.12.2021

Yayın Tarihi/Published: 30.12.2021

Atıf/Citation

TOPDAŞ ÇELİK F. (2021). Kurgu Tekniği Bakımından Turgay Kantürk'ün *Kahraman* Öyküsü. *Akademik Dil ve Edebiyat Dergisi*, 5(4), 2653-2661. <https://doi.org/10.34083/akaded.1003838>

TOPDAŞ ÇELİK F. (2021). Turgay Kantürk's Story *Kahraman* in the Context of Plot Technique. *Journal of Academic Language and Literature*, 5(4), 2653-2661. <https://doi.org/10.34083/akaded.1003838>

Bu makale iThenticate programıyla taranmıştır.
This article was checked by iThenticate.

Öz

Toplumsal, siyasal, ekonomik değişimler ile teknoloji ve bilim alanındaki gelişmeler sebebiyle yaşam üslubunu ve algısını değiştiren 20. yüzyıl insanını anlatan küçürek öyküler, bireyden hareketle tüm insanlığın sorunlarını dile getirmeyi amaçlar. Aktarılması hedeflenen çağda insanın tüketim kültürü içinde olması başta zaman ve değer kavramlarında bir anlam eksikliğine yol açar. Bu açıdan daha çok değer kaybı, yozlaşma, yabancılaşma gibi olumsuz, yitik yazgıları anlatan küçürek öyküler çağın söylemidir.

1980 kuşağı sanatçılarından olan Turgay Kantürk, öykülerinde genellikle bireyin kendisiyle ve dünyayla olan ilişkisini kimlik, yalnızlık, tutunma, farkındalık, yersiz-yurtsuzluk bağlamında ele alır. Yazar kişiler düzlemi, mekân, zaman ve olay örgüsü bakımından küçürek öykü türünün kurgu tekniği üzerine temellendirdiği 'Kahraman' adlı öyküsünde ise kendi olma aşamasında bilinçaltıyla yüzleşen/tanıyan bireyi anlatır. Öyküde toplumsal yaşam biçiminin bireysel sınırları kaldırarak herkesleştiren yapısı karşısında etkin bir özne olmaya çağrılan öykü kişinin kendi öyküsünü yaşamasına olanak sağlayan değer/kişi ise simgesel düzeyde kurgulanarak bir kahraman görünümüne kavuşan bilinçaltıdır. Böylelikle yazar simgesel düzeyde kurguladığı 'kahraman' ile bireyin ruhsal anlamda bütünlük sağlayabilmesi için gerekli olan zihinsel süreçlere göndermede bulunarak öyküye evrensel nitelik kazandırır.

Anahtar Kelimeler: Öykü, Kurgu, Birey, Varoluş, Bilinçaltı.

Abstract

Short short stories telling about the human of 20th century who changes the sense and style of life because of changements of social, political, economic and developments in technology and science. The fact that people are in the consumption culture in the era that is aimed to be transferred leads to a lack of meaning in the concepts of time and value. In this respect, short short stories tell about that negative and lost destinies such as loss of value , corruption and alienation are the discourse of the age.

As one of the artists of the 1980s, Turgay Kantürk generally deals with the individual's relationship with the self and the world, in the context of identity, loneliness, clinging, awareness, out-of-placeness, and rootlessness. In his story called 'Kahraman', which is based on the fiction technique of the short-story genre in terms of people, space, time, and plot, the author describes the individual who confronts/meets the subconscious while at the stage of being himself. The value/individual that allows the person in the story, who is called upon to be an active subject in the face of the structure of the social lifestyle that collectivizes the person by removing individual boundaries, is the subconscious mind, which is fictionalized at the symbolic level and takes on the appearance of a protagonist. Thusly, the author gives the story a universal character by referring to the mental processes necessary for the individual to achieve spiritual integrity with the 'protagonist' he constructs symbolically.

Keywords: Story, Fiction, Individual, Existence, Subconscious.

Kahraman

"Buraya atanalı iki yılı doluyordu ama köy halkıyla arasındaki soğuk savaş o kadar sürmemişti. Daha ikinci haftada köyün ileri gelenlerinin, çocukların ve diğer öğretmenlerin güvenini kazanmış, 'köyde yalnız bir genç kadın'ın ilk sınavını başarıyla geçmişti. İssiz köy gecelerinden birinde, her zaman olduğu gibi kitap okuyordu, (nasıl olduğunu bir türlü anlayamadığı) olağandışı zaman ve uzamlara yol almış, nerdeyse kendinden geçercesine iştahla sayfaları birbiri ardına deviriyordu. Bir tıkırtı duydu. İsrar ediyordu tıkırtı. Evet, kapı çalınıyordu ürkek ürkek. Kitabın sayfalarını açık bırakarak, dış kapıya doğru yöneldi. Korkuyordu. Yine de açtı kapıyı. Korkmasına hiç gerek yoktu oysa. Esmer, kısa koyu saçları şakaklarında düzensizce dağılan, kocaman siyah gözleriyle, pazulu kollarıyla kuvvetli olduğunu açıkça gösteren bir tavra bürünmüş, olayların akışını değiştirmek için yazarın sonradan romana kattığı yeni kahramandı gelen. 'Hoş geldiniz,' demek istedi..."¹

1. Öykünün Yapısal Kurgusu

Anlatma esasına bağlı anlatılarda yapısal kurgu unsurları, "dış yapı unsurları" ve "iç yapı unsurları" olmak üzere iki temel başlık altında incelenebilir. Dış yapı unsurları, yapının hangi yayın ev/ler/i tarafından, ne zaman ve kaç kere basıldığına dair bilgiler ve isim-içerik bütünlüğüne dair geliştirilen yorumlardan oluşur. İç yapı unsurları ise eserin entrik kurgusunu oluşturan ana unsurlardır. İzleksel kurgudan hareketle oluşturulan iç yapı unsurları "bakış açısı ve anlatıcı, olay örgüsü, mekân, zaman ve kişiler dünyası"ndan meydana gelir ve gerek yapısal gerekse izleksel açıdan metin içinde ana bütünlüğü sağlar (Şahin, 2017, s. 268-270).

Turgay Kantürk'ün sözcük hazinesi bakımından -127 sözcük- küçürek öykü türüne ait olduğu görülen 'Kahraman' adlı öyküsü, yazarın 2004 yılında Sel Yayıncılık tarafından basılan 'Hayat Siyah Ölüm Beyaz - Kısa Çok Kısa Öyküler' adlı öykü kitabında yer alır. Gerek fiziksel gerekse duygusal-düşünsel atılımlar sebebiyle yoğun bir niteliğe sahip olan 'kahraman' ise öyküde her şeyi değiştirebilecek düzeyde olduğu belirtilen simgesel bir karaktere işaret eder.

Anlatmaya bağlı edebî metinlerde "*vaka zincirlerinin ve bu zincirin meydana gelmesinde kullanılan mekân, zaman, şahıs kadrosu gibi unsurların kim tarafından görüldüğü, idrâk edildiği ve kim tarafından, kime nakledilmekte olduğu sorularına verilen cevap*" (Aktaş, 2005: 78), anlatıcının kimliğini ve niteliğini belirler. 'Kahraman' öyküsü, anlatı karakterlerinin geçmiş yaşantılarına, şimdideki duygu, düşünce ve eylemlerine, geleceğe yönelik tasarılarına vakıf olan tanrısal bakış açısı ve anlatıcı ile

¹ Çalışmada 'Kahraman' öyküsünden yapılan alıntılar, Turgay Kantürk'ün 'Hayat Siyah Ölüm Beyaz / Kısa, Çok Kısa Öyküler' adlı kitabına aittir.

kurgulanır. “Buraya atanalı iki yılı doluyordu ama köy halkıyla arasındaki soğuk savaş o kadar sürmemiştir. Daha ikinci haftada köyün ileri gelenlerinin, çocukların ve diğer öğretmenlerin güvenini kazanmış, ‘köyde yalnız bir genç kadın’ın ilk sınavını başarıyla geçmişti.” (s. 23). Alıntı metninde genç kadının şimdiki durumunu açıklayabilmek için geçmişine yönelik verilen bilgiler, anlatıcının tanrısallık niteliğini belirgin kılan söylemlerdir. Bu söylemler aynı zamanda öykünün dışında kalmakla kurgunun hâkimi olan tanrısal anlatıcının, aktarımını üçüncü tekil kişinin diliyle gerçekleştirdiğini kanıtlar. Anlatıcının bireysel ve toplumsal hayat kadar ruhsal dünyayı da bilen niteliği, öykü kişinin gerek kitap okurken duyduğu şevki, gerekse kapının çalınmasıyla hissettiği korkuyu aktarması ile belirginlik kazanır. Nitekim anlatıcının bu niteliği, onun perspektifinin sınırsızlığı ile ilgilidir.

Öyküde geniş zaman ve mekânlara yayılan olaylardan ziyade bireyin içinde bulunduğu “an” a odaklanılır. Bu, küçürek öykü türünde yazarın her şeyi uzun uzadıya anlatma zorunda olmaması ile ilgilidir. Çünkü “(a)nlık kısa kısa öykülerde, ayrıntıların yerini hepimize tanıdık gelen imgeler alır” (Davis, 1997, s. 112). Bu açıdan ‘Kahraman’ öyküsünde de anlatı kişinin “an” ını aktarabilmek için yakın geçmiş hakkında özet tekniğiyle bilgi veren anlatıcı, anlatıyı yapısal unsur bakımından dar bir çerçeveye yerleştirir.

Olay örgüsü, anlatıyı kuran “olayların bir mekân, bir zaman içinde neden sonuç ilişkisi içerisinde sıralanış biçimidir.” (Şahin, 2007, s. 181). Öykünün olay örgüsünü oluşturan vaka birimlerini şu şekilde sıralamak mümkündür:

V1. Köye atanan genç kadının okuduğu kitabın etkisi ile olağandışı zaman ve mekânlara yol alması.

V2. Duyduğu tıkırtı sebebiyle okumayı bırakan kadının korkuyla dış kapıya doğru yönelmesi.

V3. Kapıyı açan kadının yazarın romana sonradan kattığını belirttiği kahraman ile karşılaşması.

Küçürek öykü türünün yapısal unsurlarına paralel olarak kurulan öyküde, kişiler düzlemi, genç kadın ve genç kadının okuduğu romanın kahramanından oluşur. Karakter sayısının çok az tutulduğu küçürek öykülerde (Kökden, 1997, s. 16), geleneksel öyküdeki karakter yapılanmasının aksine eylem ve seçim alanı sınırlı olan küçürek öykü kişileri belirli bir durum içerisindeki tepkileri ile ön plandadır (Baxter, 1997, s. 88). ‘Kahraman’ öyküsünde ise statik bir durum içerisinde bulunan öykü kişisi genç kadının yine aynı statik durum içerisinde gerçekleşen tepkisi, sezileri ve duyguları belirtilir. Anlatının çıkış noktası olan ‘kahraman’ ise içinde bulunduğu fiziksel ve ruhsal koşullar sebebiyle kendinden uzaklaşmış olan genç kadını, kendi öyküsünü yaşamaya davet etmek üzere kurgulanmış olmakla simgesel anlamlıdır. Nitekim kahramanın temsil ettiği simge onun varlık nedenini oluşturur.

Küçürek öykülerde genel olarak olaydan ve eylemlerden ziyade bir durumun ve/ya iç çatışmaların yansıtılmasının amaç olması, mekân ve zamana yönelik çevresel/nesnel belirteçlerin kullanımını azaltır. Zaman geçmiş-şimdi-gelecek şeklinde süredizimsel şekilde ilerleyen bir olgu değil, bu doğrusal üzerinde yer alan psikolojik nitelikli "an"lardan oluşur. Bu açıdan küçürek öykülerde "yoğunlaştırılmış" (Pospelov, 1995, s. 94) zaman kullanımı söz konusudur. 'Kahraman' öyküsünde niceliksel olarak "ıssız köy gecelerinden biri" (s. 23) olarak belirtilen zaman, öykü kişinin kendi yolculuğuna çıktığı "olağandışı" (s. 23) zamana evrilir. Öyküde fiziksel olarak bir köy evini düşündüren mekân ise zamanın kullanımına paralel olarak işlenir.

Küçürek öykülerde, temel yapısal kurgu unsurlarından yararlanılmakla birlikte bu unsurlar klasik tarzda öykü anlatma geleneğinden uzaktır. Bu açıdan küçürek öykülerde yapısal kurgu, daha çok simgeler ve izleksel kurgu üzerine temellendirilir.

2. Öykünün İzleksel Kurgusu

2.1. Kendilik Bilincinin Çağrısı

Bireysel ve toplumsal bir varlık olan insanın varoluşu, hem bireysel hem de toplumsal varlık alanını kuran değerlerin uyumlu bir bütünlük kurması sonucunda gerçekleşir. Ancak bu bütünlüğün tekdüzeliğe dönüşmesi ve birey için önceliğin toplumsal olana doğru yönelmesi, kendilik kimliğinin bireyleşme yönünü eksiltir ve böylesi durumlarda bireyin kendilik bilinci geliş/e/mez. Çünkü bireysel varlık üzerine temellendirilen benlik, her şeyden önce gelişen, değişen niteliğiyle dinamik yapıdır. Diğer taraftan toplumsal verilerle bireysel olanın farklılığı, duygusal ve düşünsel düzeydeki çatışmanın temel nedenidir. Toplumun verilerini dayatması durumunda ise kendilik kabullerini öteleyen ya da yok eden bireyin ruhsal ve fiziksel varlığı yaratıcılıktan uzaklaşmaya başlayarak herkesleşir. Böylelikle bireyselliği yok eden ve insanları herkesleştiren davranış biçimlerini benimseyen insan, eylemlerinin kaynağı değil salt uygulayıcısına dönüşür (Gasset, 2007, s. 26). Nitelik olarak tek tip insan varlığının imlendiği bu durumda kalabalıkların ortaklaşa paylaştığı bir karakter yapısı söz konusudur (Kızıltan, 1986, s. 56). Bu karakter yapısının bireysel ve toplumsal göndermeli olması, psikoloji ve sosyoloji bilimlerinin de çeşitli yaklaşımlar geliştirmesine olanak sağlar. Nitekim hem psikanalist hem de sosyolog olan Erich Fromm, ortak davranışları ve uygulamaları benimseyen insanların düşünmeden, nasıl hareket etmeleri gerekiyorsa öyle hareket ettiklerini (Fromm, 1973, s. 85) ifade ederek kalabalıklara uyum sağlamanın bireyi kendi olmaktan uzaklaştırdığını imler.

Psikanalistlerin genel olarak işaret ettiği ortak karakter niteliği, toplumsal normları ve değerleri benimsemekle ilgilidir. Bireyin toplum ile uyum içerisinde yaşamasını sağlayan zihinsel işlevlerden "üstben"e işaret eden bu yönelim, 'Kahraman' öyküsünün temel hareket noktasıdır. "İd" ve "üstben" in yönlendirici etkisi bireysel ve

toplumsal yaşama yönelik ilişkileri belirlerken aynı zamanda bu unsurların bir engele dönüşmesi, “ben” düzeyinde çatışmalara ve uyuşmazlıklara sebep olur. Oysa insanın ruhsal bütünlüğü, “id”, “ego” ve “üstben” katmanlarının birlikte, farklı düzlemlerde gösterdikleri fonksiyonlar ile sağlanır. Freud’un kişilik kuramına karşılık gelen bu yapılanmada, kişiliğin düzenleyici, uyum sağlayıcı bileşeni olan “ego”, aynı zamanda “benlik/bilinç” kavramının da karşılığıdır. “İd”, istek ve ihtiyaçların hemen karşılanmasını isteyen ilkel kısımken, “ego” yani “benlik” ise akılcı kısım ve “id”in isteklerinin karşılanıp karşılanmayacağına karar vererek bireyin dış çevreyle adaptasyonunu sağlamaktadır; “üstben” ise egonun id üzerindeki denetimine benzer bir şekilde ego üzerinde kontrol sağlamaya çalışır (Freud, 2009, s. 76-78).

‘Kahraman’ öyküsünde bireysel bağlamda kendi olmanın gerekliliğini vurgulayan yazar, toplum tarafından kabul görmüş öykü kişinin bireysel ve toplumsal yönünü her iki varlık alanının geliştirdiği davranış şekilleriyle açıklar. Alışılmış yaşam şartlarına uygun bir benlik geliştirmiş olan öykü kişisi genç kadının toplumla sağladığı uyum, köy halkı tarafından kısa sürede benimsenmesinden anlaşılır. Nitekim toplumsal yaşamda davranışlarını ortaklaşa yaşamın ölçülerine göre dönüştürmek zorunda kalan insan, “üstben”in müdahaleci tavrı sebebiyle sürekli kendi arzularına, isteklerine ket vurur. İnsanın bazı arzularından vazgeçmesi ise toplum tarafından korunma ve beğenilme gereksiniminden doğar (Charrier, 2000, s. 36-37). Toplumun söylem ve edimlerini kendi olma ayrıcalığına tercih eden genç kadın duygusal, düşünsel ve eylemsel açıdan varoluşsal bir tepki içerisinde değil, aksine uzlaşmacı, kabul gören nitelikleri ve toplumsal kimliği ile ön plandadır. Bu sebeptir ki o, “*köyde yalnız bir genç kadın’ın ilk sınavını başarıyla geç(er).*” (s. 23). Genç kadının toplumsal alanda yakaladığı bu başarı ve uyum, insanın ruhsal bütünlüğünü kuran unsurlardan “üstben”in aktif ve baskın yapısına işaret eder. Dış dünyayla olan ilişkisinde tamamıyla “üstben”i etkin kılarak kendini köyün gereklerine göre dönüştüren genç kadının bu yönelimi, çoğunluğa uyarak kendinden uzaklaşan bireyin varlığına işaret eder. Oysa öznel varlığın temeli sadece “üstben”e değil, aynı zamanda bilinçaltına da dayanır. Bu sebeple insanın kendini tanıması hem sosyal faktörlere hem de insan ruhunda olup bitenlere bağlıdır (Jung, 1999, s. 48). Bu açıdan bilince ait yapısal unsurlardan herhangi birinin ötelenmesi ya da yok sayılması, bireyin kendinden uzaklaştığı dönüşümlerine işaret eder.

Verilmiş olanlara yönelik fiziksel ve ruhsal açıdan uyum sağlayan genç kadının, içinde bulunduğu zaman ve mekânda duyduğu kuşatılmışlık hissi, yaşamsal veriler bakımından canlılıktan uzak olan köyün sahip olduğu ve yaşattığı tekdüzelik ile ilgilidir. Algısal ve çevresel nitelikleriyle olumsuz bir mekân görünümüne sahip olduğu imlenen köyde, genç kadına farklılık ve farkındalık yaşatacak herhangi bir niteliğin varlığından söz edilemez. Genç kadının böylesi bir mekândan okuduğu kitapların var ettiği bilinmeyen, tanınmayan zaman ve mekânlara yaptığı geçişler, dayatılan, benimsetilen değerler karşısında varoluşsal tepkilerin yavaş yavaş belirginleşmeye

başlayacağını gösterir. Çünkü insan, yargılanma ve denetlenme alanından kaçan bilinçdışının doyuma ulaşmamış duygu ve arzuları sebebiyle kimi zaman kendini düşsel sığınaklara bırakır, düşlere dalar ve romantik bir başkaldırı geliştirir (Charrier, 2000, s. 37). Öyküde ise bu durum; *"İssiz köy gecelerinden birinde, her zaman olduğu gibi kitap okuyordu, (nasıl olduğunu bir türlü anlayamadığı) olağandışı zaman ve uzamlara yol almış, nerdeyse kendinden geçercesine iştahla sayfaları birbirini ardına deviriyordu."* (s. 23) şeklinde metne yansıyan "yol almak" eyleminin gerçekleşmesi ile başlar. Yol almak, değişikliğin eylemsel göstergesi olmakla birlikte durağan, devinimi olmayan genç kadının kendi oluş yolculuğunu gerçekleştirebileceği düşünsel bir ilerleyiştir. Nitekim ıssız köy gecelerini okuma edimi ile farklılaştırmaya çalışan genç kadının, kapının çalınması ile tinsel varlığı canlandırılmaya, yeniden kurulmaya çalışılır; *"Bir tıkırtı duydu. İsrar ediyordu tıkırtı. Evet, kapı çalınıyordu"* (s. 23). Genç kadının duyduğu sestten sonra "dış kapıya" korku ile yönelmesi, kendi dışında olanlara, bilinmeyene karşı davranışsal olarak geliştirdiği temkinin bir yansımasıdır. Ayrıca bu temkin, alışılmış olanı koruma içgüdüsüne işaret etmekle birlikte genç kadının korkmasına rağmen kapıyı açması, herhangi bir savunma mekanizması geliştirmediğinin de göstergesidir. Kendiliği bilinç düzeyine taşıma konusunda herhangi bir direniş göstermeyen genç kadın, varoluşsal tamlığa ulaşma isteğinin var ettiği psikoloji içindedir. Nitekim genç kadının duyduğu tıkırtılar, kapının ısrarla çalınması, kendi olmanın çağrısıdır. Birleştiren, kuran bir unsur halindeki ses/çağrı, bilinmeyeni, öteleneni 'şimdi'ye taşır. Taşdığı, imlediği bütün niteliklerle olumlu yönde işlevsellik kazanan kapının ardındaki kişinin *"Esmer, kısa koyu saçları şakaklarında düzensizce dağılan, kocaman siyah gözleriyle, pazulu kollarıyla kuvvetli olduğunu açıkça gösteren bir tavra bürünmüş"* (s. 23) şekliyle betimlenmesi, simgelediği/işaret ettiği değer/varlığın niteliklerine bir göndermedir. Nitekim kahramanın betiminde siyah rengin ağırlıklı olarak kullanılması, benliğin karanlık yönüne, tanınmazlığına; güçlü, kuvvetli olarak belirtilmesi de bilinçaltının, benliği yönlendirebilecek güçte olduğuna işaret eder.

Genç kadının kendiliğe çağrı aşamasında işlevsellik kazanan kapı, "temel bir imgedir". Öyküde bilinç ile bilinçaltını, bilinen ile bilinmeyeni ayıran *"bu kapı, benlik bilincinin var olmasından çok önceki bir zamana, ruhu bireysel bilincin hiç ulaşamayacağı bir yerin çok ötelere sürükleyip götüren o kökensele geceye açılır."* (Jung, 1997, s. 49). Ancak kapı, açılmadığı müddetçe geçişkenliği yok eden bir engeldir. Nitekim öyküde bu kapının bir engel, ayırıcı olduğu "dış kapı" sözü ile belirtilir. Kapının "dış" sıfatı ile nitelenmesi, kendilik alanına dahil olmayan her şeyin kapının ardında kaldığını imler. Ancak kapının açılması ile kaybolmuş, unutulmuş veya ötelenmiş şeylerle bağlantı kurulur. Böylelikle genç kadının kendi varlığının derin ve gerçek yanlarına ulaşarak duygusal ve düşünsel bağlamda bütünlüğe erişeceği düşündürülür.

Sonuç

Turgay Kantürk'ün 'Kahraman' adlı küçürek öyküsü kurgu tekniği bakımından değerlendirildiğinde öyküde mekân, zaman, olay örgüsü ve kişiler düzleminden oluşan yapısal unsurların sınırlılığı göze çarpar. İzleksel açıdan kendilik bilincinin çağrısı üzerine kurulmuş olan öykünün temel niteliğine işaret eden bu sınırlılığa rağmen çeşitli simgeler ve açar ibareler ile algısal bir genişleme yaratılır. Toplumsallık yönünü geliştirip kendilik değerlerini öteleyen öykü kişinin statik yaşam pratiklerinden uzaklaşabilmesi ve ruhsal-fiziksel anlamdaki bütünlüğüne geri dönebilmesi için yazar tarafından bir kahraman kurgulanır. Simgesel düzlemde kurgulanan bu kahraman, gizil söylemle toplumsal kimliğin tahakkümünden kurtulmak istediği imlenen öykü kişinin bilinçaltıdır. Öyküde bilinçaltı, kabul görmek ve eleştirilmemek için toplumsal norm ve değerlere göre şekillendirilen karakter yapısının ardında, bireyselliğin etkin olduğu yaşam algısını bastırılmayan bir arzu hüviyetinde ortaya çıkarır. Bu açıdan bilinçaltı, kendilik bilincinin ve diğerlerinden ayrışmanın sözcüsüdür.

Genel olarak 'Kahraman' öyküsünde, topluma ait kuralların bireysel varlık alanını sınırlayan, yok eden veya benzer kılan tavrı karşısında kendilik bilincini önceleyen Turgay Kantürk, bu bilince karşı bütünleşik bir yaklaşım geliştirir. İnsanın kendini gerçekleştirebilmesi için benliği kuran unsurlar arasına bilinçaltının da dahil edilmesi gerektiğini vurgulayan yazar, derin, gerçek ve kalıcı yanların ancak bu şekilde açığa çıkarılabileceğine işaret eder.

Kaynaklar

- Aktaş, Ş. (2005). *Roman sanatı ve roman incelemesine giriş*. Akçağ Yayınları.
- Charles B. (1997). Anlık kurmaca. *Adam Öykü- Kısa Öykü Özel Sayısı*, 12, 85-90.
- Davis, L. (1997). Gelenek ve kısa kısa öykü. *Adam Öykü- Kısa Öykü Özel Sayısı*, 12, 110-119.
- Freud, S. (2009). *Haz ilkesinin ötesinde ben ve id*. Metis Yayınları.
- Fromm, E. (1973). *Çağımızın özgürlük sorunu*, Özgür İnsan Yayınları.
- Gasset, J. O. (2007). *İnsan ve herkes*, Metis Yayınları.
- Jung, C. G. (1997). *Bilinç ve bilinçaltının işlevi*. Say Yayınları.
- Jung, C. G. (1999). *Keşfedilmemiş benlik*. İlhan Yayınevi.
- Kantürk, T. (2004). *Hayat siyah ölüm beyaz / kısa, çok kısa öyküler*, Sel Yayıncılık.
- Kızıltan, G. S. (1986). *Çağımızda yabancılaşma sorunu*, Metis Yayınları.
- Kökden, U. (1997). Kısa kurmaca. *Adam Öykü-Kısa Öykü Özel Sayısı*, 12, 16-19.
- Pospelov, G. N. (1995). *Edebiyat Bilimi*, Evrensel Basım Yayın.
- Şahin, V. (2007). Roman tekniği bakımından Yaban. *e-Journal of New World Sciences Academy*, 2(3), 179-196.
- Şahin, V. (2017). Refik Halit Karay'ın 'İstanbul'un Bir Yüzü' romanında yapı. *Researcher: Social Science Studies*, 5(8), 266-292.